

PARLAMENT EUROPEJSKI

2004



2009

Komisja Ochrony Środowiska Naturalnego, Zdrowia Publicznego i Bezpieczeństwa Żywności

2005/2189(INI)

26.4.2006

OPINIA

Komisji Ochrony Środowiska Naturalnego, Zdrowia Publicznego i
Bezpieczeństwa Żywności

dla Komisji Rybołówstwa

na temat rozpoczęcia debaty nad stanowiskiem Wspólnoty w sprawie
programu oznakowania ekologicznego dla produktów rybołówstwa
(2005/2189(INI))

Sprawozdawca komisji opiniodawczej: Frédérique Ries

PA_NonLeg

WSKAZÓWKI

Komisja Ochrony Środowiska Naturalnego, Zdrowia Publicznego i Bezpieczeństwa Żywności zwraca się do Komisji Rybołówstwa, właściwej dla tej sprawy, o uwzględnienie w końcowym tekście projektu rezolucji następujących sugestii:

1. składa podziękowanie Komisji za jej komunikat i, świadoma trudności związanych z wprowadzeniem programu oznakowania, który byłby skuteczny lecz nie ograniczał nadmiernie przedsiębiorstw, podkreśla, że podstawowym celem oznakowania ekologicznego powinno być zapewnienie możliwości podejmowania przez konsumentów świadomych wyborów, które sprzyjają zachowaniu zasobów rybołówstwa;
2. uważa, że system ten będzie stanowił uzupełnienie ram prawnych służących ochronie zasobów połowowych, która powinna pozostać głównym celem wspólnej polityki rybołówstwa;
3. uznaje, że ze względu na nadmierne wyeksploatowanie i zubożenie wielu zasobów rybnych w wodach UE i na całym świecie, wszelki program oznakowania ekologicznego, który ma być wiarygodny i skuteczny, musi przyjąć zasadę, że oznakowanie ekologiczne dla niektórych zasobów nie jest po prostu możliwe, oraz że spożycie ryb musi się zmniejszyć do czasu odnowienia zasobów;
4. ubolewa, że obowiązujące zasady oznakowania produktów rybnych określone w np. 4 rozporządzenia (WE) Rady nr 104/2000 z dnia 17 grudnia 1999 r. w sprawie wspólnej organizacji rynków produktów rybołówstwa i akwakultury¹ pozostawiają wiele do życzenia w państwach członkowskich;
5. wyraża ubolewanie, że nie dysponuje szczegółową analizą umożliwiającą dokonanie bardziej precyzyjnej oceny konsekwencji takich działań dla sektora rybołówstwa oraz dla ekosystemu morskiego;
6. ubolewa nad brakiem ambicji komunikatu Komisji i uważa, że wybrana opcja (polegająca na ustaleniu minimalnych wymogów w zakresie dobrowolnych programów ekologicznego oznakowania towaru) nie odpowiada w pełni wyzwaniom, których to dotyczy; uznaje, że bez względu na rodzaj oznakowań używanych na rynku muszą one być monitorowane w sposób niezależny, aby być całkowicie godne zaufania i wiarygodne dla konsumenta;
7. wzywa do większego uznania na szczeblu europejskim rybołówstwa metodami tradycyjnymi; domaga się zatem, aby przed ewentualnym wdrożeniem systemu oznakowań ekologicznych zasięgnięto opinii zainteresowanych stron, w tym przedstawicieli rybołówstwa metodami tradycyjnymi, oraz aby ich sugestie zostały wzięte pod uwagę;
8. opowiada się w związku z tym za wprowadzeniem jednolitej procedury opracowywania i certyfikacji, która umożliwiłaby w ostatecznym rozrachunku promowanie metod produkcji

¹ Dz.U. L 17 z 21.1.2000, str. 22.

i wykorzystywania trwałych zasobów połowowych, pod warunkiem, że przy oznakowaniu ustanowione zostaną ostre wymogi dotyczące:

- zmniejszenia przyłówów do minimum,
 - połowów regulowanych na podstawie zasady „maksymalnie trwałego poziomu połowów” oraz
 - skutecznego egzekwowania prawa i nadzoru, aby zwalczać nielegalne praktyki;
9. uważa zatem, że procedurę taką powinno się opracować na poziomie europejskim w porozumieniu z podmiotami działającymi w sektorze, gwarantując przestrzeganie szeregu istotnych warunków takich jak przejrzystość, dostępność, przystępność cenowa i wiarygodność;
10. zaleca utrzymanie krajowych i innych oznakowań dla produktów rybnych wskazujących w szczególności charakterystykę metody połowów, jak np. brak szkodliwości dla delfinów lub na jakość produktu;
11. uważa, że skuteczna będzie tylko jedno, łatwo zrozumiałe dla konsumentów oznakowanie, które umożliwi ukierunkowanie ich wyborów na produkty chroniące trwałość zasobów połowowych;
12. opowiada się za tym, żeby kryteria tego oznakowania nie były bezpośrednio związane z europejskimi środkami zarządzania rybołówstwem oraz aby były w pełni zgodne z normami zawartymi w kodeksie odpowiedzialnego rybołówstwa FAO, w celu zapewnienia dostępności oznakowania i oświadcza, że ekologiczne oznakowanie opracowane w UE nie może dyskryminować rybołówstwa spoza Europy, w szczególności rybołówstwa krajów rozwijających się;
13. zaleca przystępowanie do programu oparte na dobrowolnym udziale i proponuje wprowadzenie zachęt ułatwiających przystępowanie przedsiębiorstw – szczególnie MŚP i osób zawodowo zajmujących się rybołówstwem metodami tradycyjnymi – do utworzonego systemu;
14. uznaje, że skuteczność, dostępność i wiarygodność systemu wymagają, by był on centralnie zarządzany, nie tworząc jednak zbędnych przeszkód administracyjnych; proponuje ewentualny udział Wspólnotowej Agencji Kontroli Rybołówstwa w przyznawaniu, kontroli i zarządzaniu etykietą, ale przyznaje, że wymagałoby to znaczącego poszerzenia mandatu agencji i znacznego zwiększenia jej zasobów, zarówno finansowych, jak i innych.

ZWIĘZŁE UZASADNIENIE (w jęz. ang.)

In December 1997, the Commission first addressed the need to discuss non-discriminatory, voluntary eco-labelling schemes. In 2002, it adopted a Community Action Plan to integrate environmental protection requirements into the Common Fisheries Policy and announced its intention to launch a debate on the eco-labelling of fisheries products. On 29 June 2005, the European Commission presented its Communication launching a debate on a Community approach towards eco-labelling schemes for fisheries products.

The recent reform of the Common Fisheries Policy makes it necessary to discuss the issue of the introduction of eco-labelling schemes as a means of better integrating environmental protection concerns into the fisheries sector. In addition, the recent emergence of various “eco-labelled” products in this sector raises questions with respect to competition, external trade, and consumer protection.

Among its objectives, the Commission aims to promote sustainable fisheries and an adequate level of protection of the marine eco-system, a harmonised approach to eco-labelling schemes and transparent and objective information for consumers.

The Commission considers three options:

1. Non-action and freedom to develop eco-labelling schemes on the market, without any intervention and control from the public sector.
2. Create a single Community eco-labelling scheme for fish and fisheries products.
3. Establishing minimum requirements for voluntary eco-labelling schemes.

In its Communication, the Commission clearly favours Option 3.

However, the Rapporteur wants to express her concerns about this option which would not be sufficient if it aims to achieve the ambitious objectives defined by the Commission.

The single establishment of minimum requirements for voluntary eco-labelling schemes would only regulate the current situation and prevent the emergence of misleading certifications. It would not send a clear message able to stimulate awareness to both consumers and producers. Moreover, a proliferation of labels risks weakening the role an eco-label can play.

These are some of the reasons why the Rapporteur is in favour of the creation of a single Community eco-labelling scheme with ambitious criteria. In the light of the objectives defined in the Communication and with the involvement of the stakeholders, the Commission should establish a transparent, accessible and credible eco-labelling system.

The Commission must ensure that this label does not act as a barrier to trade. Therefore, such a label has to be fully coherent with the international guidelines for eco-labelling schemes, as agreed by the FAO and based on its *Code of Conduct for Responsible Fisheries*¹.

¹ Report twenty-third Session of the Committee on Fisheries (Rome, Italy, 15-19 February 1999), *FAO Fisheries Report*. No. 595

In order to prevent the creation of a new structure, the Rapporteur also suggests involving the European Fisheries Control Agency in the management of this label.

In any such scheme, the importance of clear communication to the consumer must be of particular consideration in order to ensure the greatest possible impact of the label. Ultimately, the label must generate concrete results in terms of protecting and enhancing the sustainability of fish stocks in EU waters.

